

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET DELFTSCH STUDENTENCORPS
EN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN

REDACTIE: HOOFDREDACTEUR: B. A. VAN NES, THESAURIER: E. Ch. CAMPIONI.

H. H. BOURDREZ, W. B. KLOOS, W. HULSHOFF POL, J. C. L. BAUDUIN, H. J. STOKVIS.

COPIE TE BEZORGEN VOOR WOENSDAGMIDDAG 12 UUR A/H REDACTIE-ADRES HIPPOLYTUSBUURT 4.

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS, BEHALVE IN DE VACANTIËN. — DE JAARGANG LOOPT VAN SEPTEMBER TOT SEPTEMBER. — DE LEDEN VAN HET D.S.C. ONTVANGEN HET BLAD GRATIS. — ABONNEMENT VOOR NIET-LEDEN f4.50 PER JAAR. — LOSSE NUMMERS f0.20. — ADVERTENTIËN PER GALJARDREGEL 12½ CENT. UITGAVE EN ADMIN. BOEKHANDEL & DRUKKERIJ W. D. MEINEMA - HIPPOLYTUSBUURT 4 - DELFT.

DIT NUMMER BESTAAT UIT 1 BLAD

2e JAARGANG

VRIJDAG 25 JUNI 1926

NUMMER 36

IEDER, DIE ZIJN NIEUWE ADRES NA DE ZOMERVACANTIE WEET, WORDT DRINGEND VERZOCHT DIT NU REEDS OP TE GEVEN, OPDAT DE VERZENDING VAN DE EERSTE NUMMERS IN SEPTEMBER GEEN MOEILIKHEDEN ZAL GEVEN.

UIT 'T ROODE KAMERDE KOMT ter Senaats- receptie te UTRECHT

Vrijdag 2 Juli van 4½ — 5½ uur.

LUCAS BOLWERK 4

REDACTIONEEL

ICHNATON — HOREMHEB.

OPENLUCHTSPEL EN MASKERADE.

Inleiding tot de Lustrumfeesten van het Utrechtsch Studenten Corps ter gelegenheid van het 58ste Lustrum der Utrechtsche Hoogeschool, samengesteld door de Maskerade-commissie. Uitg. P. den Boer, Utrecht.

Aan den vooravond van de groote feesten, die den volgenden week in Utrecht gevierd zullen worden, wil ik bovengenoemd boek bespreken, dat ons door de Maskerade-commissie werd toegezonden en dat door haar is samengesteld. En als ik me neerzet om na gespannen lezing den indruk weer te geven, die het bij mij heeft achtergelaten, dan komt als sterkste emotie een gevoel van bewondering boven, een oprechte bewondering voor wat de Maskerade-commissie door deze uitgave heeft verricht. Want niet alleen vormt dit boek een zeer pakkende propaganda voor het Lustrumspel, zoodat iedere lezer vol verlangen wordt het zelve te aanschouwen, maar tevens is het een werk, dat naast zijn literaire — een hogere waarde houdt als document in de geschiedenis van het Utrechtsch Studenten Corps. Ook voor den opzet en in-deeling der hoofdstukken verdienen de samenstellers den grootsten lof. Langzaam en geleidelijk volgen wij de ontwikkeling der plannen tot zij hun vasten vorm bereikt hebben, waarna het boek besloten wordt met de reeks zeer goede schetsen „Rondom Ichnaton”, welke reeds eerder in de „Vox Studiosorum” verschenen en die den oningewijde wegwijs maken in de politieke verhoudingen van het oude Egyptische rijk ten tijde van Ichnaton en tevens de wonderlijke sfeer suggereeren van het hof der Pharaonen.

Eerst wordt een historisch overzicht gegeven van de ontwikkeling der Lustrumviering aan de Nederlandsche Universiteiten, waarna een apart hoofdstuk gewijd wordt aan „De laatste jaren”. Zeer terecht wordt nogmaals gewezen op de groote beteekenis van het Delftsche Lustrum in '23, waar Delft „den moedigen stap heeft gedaan en het heeft aangedurfd van het Lustrum te maken een artistieke onderneming.” In het Groningsche spel, in '24, gebaseerd op hetzelfde principe der ten tooneele gevoerde abstracties, bleek dat deze vorm niet te handhaven viel zonder in herhalingen te vervallen. Daarom was het dat Leiden, den door Delft gekozen weg, het openluchtspel, als juist erkennende, als massaspel een episode uit de geschiedenis gaf.

Aldus de toestand, toen Utrecht moest beslissen over de a.s. Lustrumviering. Men voelde als nadeel van het openluchtspel, dat de burgerij niet deelde in de algemeene feestelijkheid. Zoo kwam men tot het Spel, waaruit logisch de Maskerade voortvloeit: het Spel van den ketterkoning Ichnaton, de Maskerade van den zegevierenden generaal Horemheb, die zijn triomftocht door de stad houdt. Het conflict: de Heilige of de Held.¹⁾

Het Spel is gebaseerd op historische gegevens. In het jaar 1385 v. Chr. stierf Amenophis III Nimuria, de Prachtlievende en werd opgevolgd door zijn minderjarigen zoon Amenophis IV, onder regentschap van zijn moeder Koningin Teje, een vrouw uit het volk, door Amenophis III tot den troon verheven.

In het vierde jaar van zijn regeering verliet hij Thebe en stichtte de nieuwe residentie Achet-Aton. Hij veranderde zijn naam in Ichnaton (= Glans der zon) en was de stichter van de nieuwe godsdienst, die de zonnescijf als eenige godheid erkende. Hij wilde Egypte verlossen van het juk der eeuwenoude traditie en groot was zijn invloed op kunst en letteren. Intusschen gingen de bezittingen van Egypte in Azië verloren, daar Ichnaton, die het wereldrijk des vredes wenschte, afkeerig was van het zenden van troepen naar de bedreigde landen. Hij zocht kracht in Aton, den zonnegod, en het volk bad in wanhoop en twijfel. Dan is het, dat Horemheb, die eerst den Koning vol geestdrift volgde bij zijn uittocht uit Thebe, die vol hartstocht mee arbeidde aan het nieuwe Egypte, verlost van den doodenden last en sleur der traditie, hooggehouden door aristocratie en Amonpriesterkaste, dan is het dat Horemheb oprijst, die vurig wil het wereldsch wereldrijk, en zeer schoon wordt het conflict gezegd in het spel:

Horemheb: Heeft u, mijn pharao, dan verlaten
De droom van uw wereldrijk?

Ichnaton: Mij heeft bevolgen
De droom van een wereldrijk!

Ook de tekst van het Spel berust op historische gegevens. Bij de opgravingen te El-Amarna, de plaats waar Achet-Aton heeft bestaan, is op kleitafelen een belangrijk deel van het Koninklijk

¹⁾ Zie het artikel in den Spiegel van 30 April: Het a.s. Utrechtsche Lustrumspel met Maskerade.

archief gevonden. Bij het spel zal, indien de proefnemingen slagen, gebruik gemaakt worden van loud-speakers, teneinde het gesproken woord goed verstaanbaar te maken.

Wat de kleerderdracht betreft, de ontwerper heeft meer getracht de sfeer van de oudheid te treffen dan „historische” costumes te geven. Het decor zal bestaan uit een groote Egyptische Pylonentempel als achtergrond, symbool van de eeuwige, dreigende traditie, waarvoor zich bevindt het zonne-altaar van Ichnaton, die zijn God dient in de open lucht onder den stralenden avondhemel.

Eén hoofdstuk is gewijd aan den inhoud van het Spel. In sobere sterke zinnen wordt het verloop van het spel geschetst, onder bijvoeging van den tekst der gesproken woorden. Zeer schoon zijn de verzen der „Zonnehymne”, die toegeschreven wordt aan Ichnaton zelf en waarvan men op verschillende plaatsen afschriften gevonden heeft. In dit hoofdstuk ziet men het noodlot zich voltrekken over beide menschen, Ichnaton en Horemheb, die beiden handelden naar hun diepste ingevingen en beste kunnen en volkomen langs elkander streefden in hun pogingen tot heil van Egypte. Het Spel en de Maskerade, beiden zijn zij groot van opzet. Waar Albert van Dalsum het door hem geschreven hoofdstuk over de regie eindigt met den wensch een afglans te kunnen vasthouden van de schoonheid, die hem verschenen is bij het bepeinzen der mogelijkheden, die zulk een spel biedt, zoo zou ik, minder bescheiden, deze bespreking willen besluiten met het uitspreken van de hoop, dat eigen aanschouwing geen afbreuk zal doen aan de hooggespannen verwachtingen na lezing van dit boek, maar dat het spel zal zijn de verwezenlijking van een schoone verbeelding.

B. A. v. N.

Men wordt dringend verwezen naar de circulaire en intekenlijst tot inzameling van gelden voor het behoud van de molen „de Roos” aan de Vest.

Circulaire en lijst liggen op de S. P. en in de keuken van het hoofdgebouw.

VEREENIGINGEN

SOC. PHOENIX.

Het Bestuur van de Delftsche Studenten Sociëteit Phoenix heeft zich als volgt samengesteld:

A. L. H. Regout, *President*.
H. P. J. van Ketwich Verschuur, *Secretaris*.
J. F. Roghair van Rijn, *Thesaurier*.
F. H. Stieltjes, *Bibliothecaris*.
I. P. de Vooy, *Comm. v. h. Consumabel*.
J. W. van Woensel Kooy, *Comm. v. d. Inventaris*.
D. van Driel van Wageningen, *Archiv. Vice-Secretaris*.

D. S. M. G. APOLLO.

Het Bestuur v. h. D. S. M. G. Apollo heeft zich als volgt samengesteld:

N. H. Henket, *President*.
G. P. J. van Berkel, *Secretaris*.
W. A. de Haas, *Thesaurier*.
J. L. Bonebakker, *Bibliothecaris*.
C. de Vries Robbé, *Commissaris*.

D. S. A. F. V.

Het bestuur van de D. S. A. F. V. stelt de volgende kandidaten:

C. R. H. van Lelyveld, *President*.
J. W. C. van Dedem, *Secretaris*.
Th. C. Jerne, *Thesaurier*.
T. Michielsen, *Comm. v. h. materieel*.
E. H. B. Bartelink, *Bibliothecaris*.

DELFTSCHE STUDENTEN MOTORCLUB.

Het Bestuur heeft zich samengesteld als volgt:

C. J. Asselbergs, *President*.
J. W. van Woensel Kooy, *Secretaris*.
A. L. H. Regout, *Thesaurier*.
G. F. Eilbracht, *Vice-President*.
T. H. van Marle, *Vice-Secretaris Bibliothecaris*.

VAKVEREENIGINGEN.

LEEGHWATER.

Het bestuur heeft zich als volgt samengesteld:

O. J. Schreuders, *President*.
P. J. C. Vos, *Secretaris*.
J. A. H. Gooszen, *Penningmeester*.
J. M. Dijkgraaf, *Comm. (afgev. naar de C. C.)*.
J. K. de Boer, *Archivaris*.

LAGA.

Het bestuur vestigt er nogmaals de aandacht op, dat zij, die wenschen deel te nemen aan het diner na de wedstrijden, zich op moeten geven uiterlijk 30 Juni, hetzij bij den secretaris, den heer H. P. J. van Ketwich Verschuur, hetzij op de lijst op de lessenaar in de voorzaal van de S. P.

INSCHRIJVINGEN ROEIWEDSTRIJDEN

ter gelegenheid van het

Xe LUSTRUM DER D. S. R. V. „LAGA”.

- No. 1. *Vierriems gieken* (Junioren klasse B).
Prijs: Twee Kopergravures aangeboden door Mr. G. L. de Vries Feijens: Deutscher Turn und Ruder Verein zu Rotterdam, De Amstel, Njord, De Maas, Laga.
- No. 2. *Vierriems gieken zonder stuurman*.
Prijs: Groote Zilveren Medaille aangeboden door Z. K. H. den Prins der Nederlanden: Laga, Nereus.
- No. 3. *Single-Sculling Outrigged* (Junioren).
De Amstel, De Maas, De Hoop, Dordtsche R. en Z. V., Nereus.
- No. 4. *Achtriems gieken* (Junioren Klasse A).
Prijs: Kunstvoorwerp aangeboden door het Bestuur der Sociëteit Phoenix: Willem III, De Hoop, Laga.
- No. 5. *Tweeriems gieken* (Seniores).
Nautilus, De Hoop, Nereus.
- No. 6. *Vierriems gieken* (Junioren Klasse A).
Prijs: Kunstvoorwerp aangeboden door de eere-leden van het Bestuur der D.S.R.V. „Laga”: Willem III, Triton, Laga.
- No. 7. *Vierriems gieken Dames* (Junioren):
De Laak, Viking, De Vliet.
- No. 8. *Vierriems gieken Overnaadsch*:
De Amstel, Poseidon, Laga.
- No. 9. *Vierriems gieken* (Seniores):
Laga.
- No. 10. *Tweeriems gieken* (Junioren):
1e Willem III, 2e Willem III, De Maas, Nautilus, De Delftsche Sport, Laga, Nereus.
- No. 11. *Vierriems gieken Dames* (Seniores):
Prijs: Kunstvoorwerp aangeboden door het Bestuur der D. S. R. V. „Laga”: De Laak, De Hoop, Nereus.
- No. 12. *Achtriemsgieken* (Junioren Klasse B):
Prijs: Zilveren Beker aangeboden door den Nederlandschen Roeibond: Njord, De Maas, De Hoop, Laga.
- No. 13. *Tweeriems gieken zonder stuurman*:
Nautilus, Laga, Nereus.
- No. 14. *Single-Sculling Outrigged* (Seniores):
Prijs: Zilveren Beker aangeboden door den Heer A. Th. G. Coblijn: Willem III, Poseidon, Njord, De Hoop.
- No. 15. *Overnaadsche Sciff Dames*:
De Laak, Viking, De Maas, De Hoop, De Delftsche Sport.
- No. 16. *Achtriems gieken* (Seniores):
Wisselprijs: Zilveren Beker ingesteld in het jaar 1911 door oud-leden der D.S.R.V. „Laga” teneinde te worden verrooid op open wedstrijden door de Vereeniging te organiseren. In jaren dat de Vereeniging niet zulke wedstrijden uitschrijft, wordt deze beker verrooid op de wedstrijden der Roei- en Zeilvereeniging „Hollandia”; bovendien 9 verguld zilveren medailles: Njord, Laga.
- No. 17. *Tweeriems gieken Overnaadsch*:
De Hoop, Laga.

De roeiers der winnende ploegen ontvangen een zilveren „Laga”-medaille, terwijl een bronzen „Laga”-medaille als premie wordt toegekend indien voor dat nummer minstens 4 ploegen zijn ingeschreven.

De loting zal plaats hebben op **Dinsdag 29 Juni 1926** des voormiddags om 12 uur op het Dispuut der Sociëteit „Phoenix” te Delft.

Op verzoek van twee der inschrijvende vereenigingen zal een nummer overnaadsche tweeriemsgieken (No. 17) worden ingelascht. De inschrijvingen hiervoor blijven, evenals voor het nummer oude vier (No. 9) open tot het oogenblik van de loting.

TECHN. HOOGESCHOOL

Werktuigkundig ingenieur.

Geslaagd voor het Propaedeutisch examen voor Werktuigkundig ingenieur:

C. A. van den Steen; B. W. J. Tinbergen.

BOEKBESPREKING

Ada Gerlo „De oude Schuld”. Mij. voor Goede en Goedkoope Lectuur.

Het boek van de schrijfster Ada Gerlo is volkomen te beschouwen als een reactie op de „gevoelige” werken van de bekende „vrouwen” Stuwe, Frank enz. Het is alleen maar jammer, dat de oeroude wet: actie is gelijk reactie ook hier weer geheel opgaat. Ada Gerlo vindt de boeken van de „gevoeligen” niet goed en is nu den hyper-verstandigen kant opgegaan en daardoor is haar boek afschuwelijk vervelend, taai en grof geworden. Het geheele drama speelt zich af op vergaderingen, visites, concerten en diners. Het totale gebrek aan eenige handeling is volkomen onuitstaanbaar. Die menschen doen niets dan praten, al die 272 bladzijden zijn een aaneenschakeling van lange of minder lange gesprekken tusschen Kunstenaars, en wat voor gesprekken, van die echte verstandige gesprekken, intellectuele gesprekken, verstandelijke gevoelsgesprekken. Menschen, die elkaar voor het eerst ontmoeten beginnen al dadelijk hun theoriën over Het Leven uiteen te zetten, alsof ze van hun kindsheid af met elkaar vertrouwd waren geweest. Ze zeggen nou nooit eens iets aardigs, er zit geen grapje aan, allemaal praten ze over het Hoogere, want het zijn Kunstenaars zie je, en die praten allemaal graag over het Hoogere, het zijn dus echte Kunstenaars begrijp je wel, en die praten over en zoeken naar het Hoogere, dat wat je niet hebt, hard, hard, dat ik weet niet wat, kettert. God, God wat een gezelschap! om je zoo op te hangen van de naargeestige beroerdigheid.

Daar hebben we één van de hoofdpersonen, Jaap de Bruyn, een Kunstenaar, (hij ontwerpt meubels en z'n vader was timmerman) en die geeft niks om al die poppekasterij, dat zegt ie al dadelijk op bldz. 8: „ik haat vormelijkheid en gemanierdheid”. Wat je zegt kerel, hoe is het mogelijk, ja ja, dat is een bijzondere vent hoor, potverdikkie, wat een kerel uit één stuk. En een openhartige, eerlijke vent is het ook, hij zegt de dingen zoo flap d'r uit, neemt geen blaadje voor z'n mond en... hij waardeert als een rechttuite kerel ook de eerlijkheid van zijn tegenstanders.

Van der Wijck b.v., een aristokratische Kunstenaar, die zegt van: wat moet een arbeider met kunst? nou die van der Wijck dan die zegt op bldz. 12: „Laat een arbeider zijn vrouw en kinderen en op zijn tijd een borrel en een pruim tabak”. En die eerlijke Jaap, die had toen bijna in z'n stoere handen geklapt want „Dit was hem oneindig veel liever, dan de niet-doorvoelde dierbaarheid en de onverschillige welmeenendheid der gewone dames en heeren”.

Nou ja, goed, man, maar wat zou dat nou eigenlijk, dat weten we toch allemaal wel. Het is allemaal zoo onbelangrijk en vervelend, en bovendien het is er zoo grenzeloos dik opgelegd. Dit boek mist geheel en al iedere fijnheid.

Bv. op bldz. 77 zegt een oude aristokratische dame tegen Jaap iets over een kleine winkel waar ze altijd haakkatoen bestelde en dat die menschen ook de Bruyn heetten: „Ja”, zegt Jaap dan, „dat waren m'n tantes.” Het oude dametje wil het goedmaken en zegt: „Ik zei daarnet, dat het een kleine winkel was, maar het was een heerlijke winkel. Je kon er van alles krijgen. Je voelde je er echt op bezoek. Ik kreeg er een stoeltje en dan zat ik er wel een half uur. Alles was er even degelijk.” Iedereen, die de beschrijving van het oude dametje heeft gelezen, voelt, dat dit een banale phrase van haar is. Maar wat volgt nu in het boek?: Magda sloeg haar oogen neer. Juist bij de vriendelijk-bedoelde verontschuldiging voelde ze pijnlijk hoe zijn onstuimige jongstrots gekwetst moest zijn, honderden malen. Ze besefte de laatschuldigheid van hun taktvol vergoelijken enz. enz.” Neen, nee, nee, dat is grof en vervelend, het heele effect is weg, het is banaal geworden. Zoo hier en daar slaat deze methode van uitleg geven tot den waanzin over. Hoor maar, bldz. 59: Jaap komt bij Magda en ziet mooie lelies op een tafeltje staan en hij zegt: „Wat zijn dat wonderlijke bloemen.” En dan volgt: „Het viel hem op, dat ze niet zooals 99 % van de menschen gedaan zou hebben, hun naam noemde en, alsof daar iets mee verklaard was, de zaak voor afgedaan hield.” Ada!, waar haal je de gezochte onzin vandaan; dit is zulk ellendig, slap half zacht gedaas, dat hierom alleen al je boek in de kachel gegoooid moest worden.

En dan de tweede hoofdpersoon, Magda van den Heuvel, wat een naar-ethisch schepsel, brrrrr. Moet je d'r hooren op bldz. 57: Ze haalt helmknoppen uit de lelies, dan blijven ze langer goed en daarbij denkt ze: „Vreemd, dat bloemen, om in onze verworden samenleving te passen, ook al gedenuiseerd moeten worden” en een eindje verder: „Vreemd, dat alles, wat de mensch aanraakt minder eenvoudig en minder gaaf wordt” en: „ze duren misschien langer, maar er is iets uit zijn verband gerukt, de zuivere breede stroom van het leven buigt langs hen heen, zooals langs ons allen.” Dit is, zooals trouwens het grootste gedeelte van het boek, gevijg van de allerergste soort, waarop volkomen van toepassing is het bekende: „klaar staan te begrijpen wat niet begrijpelijk is enz.” En bovendien, als Magda dat nou zoo verschrikkelijk vindt, wat donder, waarom doet ze het dan, en laat ze niet liever die bloemetjes met rust. Het zal ook wel niemand verwonderen dat Magda op bldz. 200 zegt: „Ik voel me zoo onzeker en verdwaald, en rampzalig om niets en alles”. Ja wel zeker, wauweleuwauweleuwauwele,

klets maar door hoor, femelig slabbabbbertje, teuterig babbelaartje, pukkelepukkie.

En ook de stijl is vervelend. Eén aanhaling is voldoende bldz. 35: „Magda liep langs de Zondags-stille grachten in visite-kleedij. Ze droeg haar dunne, zwart-blauwe mantelpak en een witte, zijden blouse, die kantig tot onder haar kin met kleine, perlemoeren knoopjes was dicht gemaakt, en ze had het aangename besef, dat ze er precies zoo uitzag als ze bedoeld had: een stille, correcte dame, die voor niets zoo'n minachting had, als om op te vallen. Dit vertrouwen in haar uiterlijk maakte haar minder innerlijk-onzeker, dan ze anders geweest zou zijn, nu ze, voor het eerst weer sinds jaren, zich van haar gezelschapsplicht ging kwijten.

Dit is, en dat moet iedereen toegeven, traag geklets. Bovendien zit het vol met onzuiverheden als o.a. bldz. 45: „de trein rolde fleurig door het nevelige herfstland”, op bldz. 207: „liet ze haar filosofien varen” enz.

Neen, mijns inziens had Ada Gerlo beter gedaan met bij haar eigen gezegde te blijven: „De eerste de beste Engelsche romanpenner is fleuriger en geestiger dan een Hollandsche Kunstenaar met een groote K. Ik geloof, dat de fout bij den modernen, Hollandschen roman vooral ligt in de eentonigheid.” Dit is een van de beste dingen, die zij zegt en is geheel toepasselijk op haar eigen boek.

Nog zij vermeld, dat ze elkaar niet krijgen. Wat verder „De oude Schuld” met deze dorre geschiedenis te maken heeft is niet erg duidelijk. Beter zou het boek kunnen heten: „Handboek voor Vijgen.”

J. P. Bz.

Nog even zou ik willen wijzen op het feit, dat de Bibliotheekcommissie het alweer, en thans op eigen initiatief noodig heeft geoordeeld, een werk van de „gevoelige” richting aan te schaffen nl. „Lenoor Sonnevelt” van Emmy van Lokhorst. 't Is weer het oude liedje, van een „kittelig” meisje, dat „wegzweeft in wentelende golven van siddering”. Hoei!

Men mag deze richting niet negeren, heeft de Bibliotheekcommissie gezegd, en dat ben ik volkomen eens. Maar tusschen negeren en alles aanschaffen bestaat toch een groot verschil! De vorige keer vroeg ik dan ook, of er „nog niet genoeg” aanwezig was? En mij dunkt, dat dit wel het geval is, er is, mijns inziens al meer dan genoeg. Die boeken zijn allemaal eender, dat kan niemand ontkennen en ze zijn slecht bovendien. Wanneer er dus eenige voor die richtig karakteristieke werken aanwezig zijn, is dat voldoende. En ik blijf bij mijn meening, dat de Bibliotheekcommissie haar geld verkwist. Dit boek, van Emmy van Lokhorst, kost f 7.25 en is gebonden in een dure linnen band.

Neen, ik vind het heel ergerlijk en blijf de methode van de Bibliotheekcommissie ten sterkste afkeuren.

J. P. B.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN

VOOR JOU!

Aan jou zijn deze woorden gewijd, nimf van de Delftsche grachten. In deze regelen wil ik de dankbaarheid neerschrijven, waarvan mijn hart boordevol is. Want hoe zouden mijn dagen zijn zonder jou, hoe zou ik deze dorre examentijd kunnen doorstaan zonder den vertroostenden aanblik van je wezen?

Meisje, ik heb je niet lief, zelfs niet op een afstand. Ik zou niet ééne avond met je willen uitgaan. Ik hoop, dat je nooit tegen me zult spreken, want ik vrees den spraak der ploeterijen, uit wier familie je stamt. Maar toch ben ik je dankbaar voor den glimlach, dien je me schenkt. Je bent wel dom en je mist ieder raffinement, maar je lach is mij lief om de naïve coquetterie.

Twee malen per dag, op gezette tijden, kom je langs mijn huis en die oogenblikken verkwikken mij als het cactuswater den dorstende in de woestijn. Tegen den tijd, dat je verschijnen zult, word ik onrustig en met nauw bedwongen verlangen spied ik de gracht af of ik reeds de felle kleur van je jurk zie vlammen tegen den stemmigen toon van de boomen en de oude huizen. Dan kom je langs, we zien elkaar in de oogen en lang nog kijk ik je na... de eerste lantaarn — dan zie je om en we wuiven elkaar toe — tot eindelijk je properperige figuurtje op de scheeve hakken verdwenen is.

Daarna keer ik terug tot mijn werk en put nieuwe energie uit de tamme emotie van het vervlogen oogenblik. Ik weet niet, waarom je dagelijks langs mijn huis komt, meisje, ik weet ook niet wat je denkt of voelt. Ik ken je niet en ik ben bang om je te leren kennen. Maar je gulle glimlach en je felle jurken helpen me in deze vlakke, doffe dagen en daarom ben ik je dankbaar tot in den grond van mijn hart.

